

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA FETEȘTI
JUDEȚUL IALOMIȚA
FETEȘTI, STR. CĂLĂRAȘI, NR. 422, județul Ialomița

Operator de date cu caracter personal 4043

Prezentul document conține date cu caracter personal aflate sub incidența Legii nr. 677/2011

DOSAR NR. 3725/229/2016

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA FETEȘTI JUDEȚUL IALOMIȚA
SENTINȚA CIVILĂ NR. 147
Ședința de cameră de consiliu din data de 17 MAI 2017
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE – TRAIAN IONESCU
GREFIER – CARAȘ ALINA COSMINA

Pe rol pronunțarea în cauza civilă privind pe reclamantul **CONSILIUL DE MEDIERE BUCUREȘTI** în contradictoriu cu pârâtul **- BIROU DE MEDIATOR**, având ca obiect *cerere de valoare redusă*.

La apelul nominal făcut în ședința din Camera de Consiliu se prezintă apărătorul pârâtului, avocat Stroe Adriana, lipsă reprezentantul reclamantului.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul pe fond.

Apărătorul pârâtului solicită respingerea cererii motivat de faptul că se solicită o creanță anterioară anului 2013 pentru care este împlinit termenul de prescripție. Cu privire la apărarea reclamantei că taxa este stabilită prin Legea nr. 192/2006 și Hotărârea nr. 5/2007 a Consiliului de Mediere, arată că legea vorbește doar despre taxe de autorizare și nu de taxa anuală de administrare tablou. Nu solicită cheltuieli de judecată.

Instanța declară dezbaterile închise și reține cauza în pronunțare.

După deliberare,

I N S T A N Ț A,

Asupra cauzei civile de față, constată următoarele :

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 21.11.2016 sub nr. 3725/229/2016, reclamantul **CONSILIUL DE MEDIERE** a chemat în judecată pe pârâtul **- BIROU DE MEDIATOR** solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună obligarea acestuia la plata sumei de 2700 lei, reprezentând debit restant conform facturii nr. 1646, seria CM din data de 22.09.2016

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că la data de 22.09.2016 a fost emisă factura seria CM nr. 1646, în sumă totală de 2700 lei sumă ce reprezintă : taxă anuală administrare tablou pe anul 2009, în valoare de 400 lei; taxă anuală administrare tablou pe anul 2010, în valoare de 400 lei; taxă anuală administrare tablou pe anul 2011, în valoare de 400 lei; taxă anuală profesională pe anul 2012, în valoare de 300 lei; taxă anuală profesională pe anul 2013, în valoare de 300 lei; taxă anuală profesională pe anul 2014, în valoare de 300 lei; taxă anuală profesională pe anul 2015, în valoare de 300 lei; taxă anuală profesională pe anul 2016, în valoare de 300 lei.

Se mai menționează că taxa anuală profesională este prevăzută în Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, în Hotărârea nr. 5 din 13 mai 2007 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului de mediere la art. 9 alin. 1 lit. b), precum și în alte hotărâri ale Consiliului de mediere.

Prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 196/25.02.2012, la art. 5 s-a stabilit că „*taxa anuală profesională s-a stabilit în cuantum de 300 lei și se datorează de către toți mediatorii autorizați și înscriși în tabloul mediatorilor conform Legii nr. 192/2006.*”

De asemenea, tot prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 196/25.02.2012, la art. 5 s-a stabilit că „*mediatorii înscriși în Tabloul mediatorilor, dar care nu au o formă de exercitare a profesiei conform Legii nr. 192/2006 datorează o taxă anuală profesională de 100 lei.*”

Se mai relevă că, pârâtul și-a luat angajamentul de a respecta hotărârile Consiliului de mediere încă de la completarea cererii de autorizare, precum și a actului de constituire a biroului de mediator.

În dovedirea cererii, reclamanta a depus, în copie certificată pentru conformitate cu originalul, factura nr. 1646, seria CM din data de 22.09.2016 și hotărârile Consiliului de mediere cu privire la taxe și modul de percepere a acestora.

Cererea a fost legal timbrată conform art. 6, alin.1 din O.U.G. nr. 80/2013 cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 50 lei.

În drept s-au invocat dispozițiile art. 1025 și urm. Cod procedură civilă, cererea fiind formulată pe calea procedurii speciale pentru cererile cu valoare redusă.

Legal citat, pârâtul a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată, arătând că taxa anuală profesională solicitată de reclamant nu are fundament juridic, ea nefiind stabilită prin lege. Legea menționează doar despre taxa de autorizare, taxă pe care a achitat-o, însă despre cea anuală profesională, nu există niciun articol din lege care să stabilească o astfel de taxă. Cât despre posibilitatea Consiliului de mediere de a stabili taxe, nu există în lege vreun text care să îi confere astfel de competențe. Drepturile și competențele Consiliului de mediere sunt arătate în articolul 20 din lege. Mai mult, până la această dată, nu există adoptat un statut al mediatorului.

Prin urmare, această taxă nu are niciun fundament juridic, fiind instituită abuziv de către Consiliul de mediere, fără ca acest drept să îi fie conferit prin lege.

În drept, și-a întemeiat cererea pe disp. art. 205 C. proc. civilă, solicitând totodată și judecarea cauzei în lipsă.

În cursul cercetării judecătorești a fost administrată, la solicitarea părților și dispoziția instanței proba cu înscrisurile atașate la dosar.

Analizând cererea formulată prin prisma susținerilor părților și probatoriul administrat, raportat la dispozițiile legale incidente în cauză, instanța reține următoarele :

În fapt, se reține că la data de 22.09.2016 a fost emisă factura seria CM nr. 1646, în sumă totală de 2700 lei sumă ce reprezintă : taxă anuală administrare tablou pe anul 2009, în valoare de 400 lei; taxă anuală administrare tablou pe anul 2010, în valoare de 400 lei; taxă anuală administrare tablou pe anul 2011, în valoare de 400 lei; taxă anuală profesională pe anul 2012, în valoare de 300 lei; taxă anuală profesională pe anul 2013, în valoare de 300 lei; taxă anuală profesională pe anul 2014, în valoare de 300 lei; taxă anuală profesională pe anul 2015, în valoare de 300 lei; taxă anuală profesională pe anul 2016, în valoare de 300 lei.

Se reține totodată că taxa anuală profesională, la plata căreia se solicită a fi obligată pârâtul este prevăzută în Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, în Hotărârea nr. 5 din 13 mai 2007 pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului de mediere la art. 9 alin. 1 lit. b), precum și în celelalte hotărâri emise ulterior de Consiliul de mediere, atașate la dosar.

Prin art. 5 din Hotărârea Consiliului de mediere nr. 196/25.02.2012, s-a statuat că *se stabilește taxa anuală profesională al cărui cuantum este de 300 lei și se datorează de către toți mediatorii autorizați și înscriși în tabloul mediatorilor conform Legii nr. 192/2006.*

De asemenea, tot prin Hotărârea Consiliului de mediere nr. 196/25.02.2012, la art. 5 s-a prevăzut că „*mediatorii înscriși în Tabloul mediatorilor, dar care nu au o formă de exercitare a profesiei conform Legii nr. 192/2006 , datorează o taxă anuală profesională de 100 lei.*”

În drept, instanța reține că potrivit dispozițiilor art. 1270 Cod Civil, „contractul va fi încheiat are putere de lege între părțile contractante”, astfel încât prin această dispoziție legală se instituie forța obligatorie a contractului între părțile contractante, conform principiului de drept *pacta sunt servanda*, iar în baza art. 1.170 Cod Civil „părțile trebuie să acționeze cu bună credință atât la negocierea și încheierea contractului, cât și pe tot timpul executării sale”. Rațiunea textelor citate constă în asigurarea stabilității și siguranței raporturilor juridice generate de actele juridice.

Se mai reține că, pârâtul și-a luat angajamentul de a respecta hotărârile Consiliului de mediere încă de la completarea cererii de autorizare, precum și a actului de constituire a biroului de mediator.

Conform art. 1516 Cod civil, creditorul are dreptul la îndeplinirea integrală, exactă și la timp a obligației, iar potrivit art. 1350 Cod civil, atunci când fără justificare o parte a unui contract nu își îndeplinește această îndatorire (respectiv obligațiile pe care le-a contractat), ea este răspunzătoare de prejudiciul cauzat celeilalte părți și este obligată să repare acest prejudiciu, în condițiile legii. De asemenea, potrivit art. 1548 Cod civil, culpa debitorului unei obligații contractuale se prezumă prin simplul fapt al neexecutării.

Sintetizând dispozițiile legale enunțate, instanța reține că în cazul în care o parte a unui contract nu își îndeplinește obligațiile ce izvorăsc din acesta, cealaltă parte are dreptul să recupereze prejudiciul cauzat de neexecutarea culpabilă a contractului.

De asemenea, instanța reține că în cazul obligațiilor bănești, astfel cum se solicită în cauza de față, acestea pot fi executate întotdeauna în natură, nefiind necesară analiza condițiilor răspunderii civile contractuale în vederea determinării prejudiciului, întrucât o creanță în bani este determinată *a priori* în ceea ce privește cuantumul său. În acest sens, instanța apreciază că la analiza unei acțiuni ce are ca obiect plata unei sume de bani ce reprezintă obiectul unei obligații contractuale, instanța trebuie să analizeze dacă se deține de către creditor o creanță certă, lichidă și exigibilă față de pârât în urma neexecutării culpabile a contractului de către acesta din urmă.

Instanța mai reține că o creanță este certă atunci când existența ei neîndoiește rezultă din însuși înscrisul constatator semnat de părți. Creanța este lichidă atunci când obiectul ei este determinat sau când titlul conține elementele care permit stabilirea lui. De asemenea, o creanță este exigibilă dacă obligația debitorului este ajunsă la scadență sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată.

Totodată, instanța apreciază în raport de considerentele enunțate că suma pretinsă de reclamantă, reprezintă o creanță certă – existența acesteia rezultând din hotărârile emise de Consiliul de mediere și factura seria CM nr. 1646, în sumă totală de 2700 lei anexată la dosar și lichidă – în opinia instanței, taxele stabilite prin hotărârile Consiliului de mediere fiind datorate de către pârâtă în calitatea sa de mediator.

Instanța apreciază că susținerea pârâtei în sensul că taxele pretinse sunt instituite abuziv de către Consiliul de mediere, fără ca acest drept să îi fie conferit prin lege, este neîntemeiată, întrucât, în baza art. 17 alin 2 din legea 192 din 2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator cu modificările și completările ulterioare, Consiliul de mediere se organizează și funcționează potrivit prevederilor legii, precum și ale regulamentului său de organizare și funcționare, iar în temeiul art. 19 alin. 4 din aceeași lege, în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediere adoptă hotărâri, cu votul majorității membrilor care îl compun.

Se reține de asemenea că potrivit art. 9 din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului de mediere aprobat prin hotărârea nr. 5 din 13 mai 2007, consiliul își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare din următoarele tipuri de venituri: a) taxe provenind din autorizarea mediatorilor; b) taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator.

Prin urmare, față de dispozițiile legale anterior evocate, instanța consideră că în speță Consiliul de mediere, ca organism central, în exercitarea atribuțiilor sale, poate emite hotărâri prin care să stabilească taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator.

În ceea ce privește caracterul *exigibil*, instanța reține că s-a împlinit termenul până la care trebuia să efectueze plata pârâtul, în conformitate cu prevederile din hotărârile

menționate și factura anexată la dosar, condiții în care instanța reține că termenul de plată pentru acest debit era împlinit la data introducerii cererii de chemare în judecată.

Prin urmare, instanța apreciază ca prin probatoriul administrat în cauză, mai sus analizat, reclamantul a reușit să dovedească temeinicia susținerilor sale și existența creanței în timp ce pârâtul nu a dovedit îndeplinirea obligației de plată.

Instanța mai constată că prezenta cerere este formulată pe calea **procedurii speciale cu privire la cererile de valoare redusă** și reține că în conformitate cu art. 1026 Cod procedură civilă, "prezentul titlu se aplică atunci când valoarea cererii, fără a se lua în considerare dobânzile, cheltuielile de judecată și alte venituri accesorii, nu depășește suma de 10 000 lei la data sesizării instanței".

Din analiza textului legal menționat, rezultă domeniul de aplicare pentru procedura cu privire la cererile de valoare redusă, legiuitorul stabilind, pe lângă condițiile generale pentru exercitarea oricărei acțiuni în justiție, îndeplinirea cumulativă a unor cerințe speciale.

Astfel, este necesar ca acțiunea promovată să fie *evaluabilă în bani* și, în principiu, să aibă ca obiect o sumă de bani, iar suma pe care reclamantul o solicită pe calea acestei acțiuni speciale, să nu depășească, fără a se lua în considerare dobânzile, cheltuielile de judecată și alte venituri accesorii, suma de 10.000 lei.

Instanța reține că cererea astfel cum a fost formulată, îndeplinește condițiile legale pentru a fi soluționată în baza procedurii simplificate privind cererile de valoare redusă.

Se reține de asemenea faptul că pârâtul-debitor nu a depus la dosar vreun înscris din care să rezulte că a achitat datoria pretinsă.

În consecință, având în vedere aceste considerente, textele legale evocate și înscrisurile aflate la dosar, instanța va admite cererea formulată și va obliga pârâtul să plătească reclamantului suma de **2700 lei** reprezentând debit restant.

În ceea ce privește obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, având în vedere modul de soluționare a cererii de chemare în judecată în sensul admiterii acesteia, dispozițiile art. 453 și art. 1032 alin.1 C.proc.civ., conform cărora partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată, instanța va admite cererea reclamantului cu privire la plata cheltuielilor de judecată, în cuantum de 50 lei achitată în cauză, reprezentând taxa judiciară de timbru, ce urmează a fi suportată de către pârâtă.

Văzând și dispozițiile art. 1033 din Codul de procedură civilă,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE :**

Admite cererea formulată de reclamantul **CONSILIUL DE MEDIERE**, cu sediul în mun. București, Șoseaua Nicolae Titulescu, nr. 88B, sector 1, CIF 21500343, în contradictoriu cu pârâtul **STROE MARIAN** - cu sediul în

județul Ialomița, CNP

Obligă pârâta să plătească reclamantului suma de 2700 lei reprezentând debit restant.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la comunicare.

Cererea de apel se depune la Judecătoria Fetești.

Data în camera de consiliu și pronunțată în ședință publică, astăzi, 17.05.2017.

PREȘEDINTE,
Judecător Ionescu Traian

GREIER,
Caras Alina Cosmina

**JUDECĂTORIA FETEȘTI
CONF. CU ORIGINALUL**